

87. Raamattuluento: Tie kotiin

Alkurukous: Herra, me olemme jälleen suuren tehtävän edessä kun puhumme taivaan tiestä ja matkastamme kotiin. Johdata meitä tahtosi mukaan tälle tielle ja sitten kulkemaan sillä aina perille asti. Sinä, Jeesus, olet tuo tie. Tämä tehtävä tässä on niin valtava, että vain heikosti ja osin voimme siitä nytkään ja kokonaisuudessaan puhua. Silti rukoilen, että kaikkien muidenkin näiden luentojen kanssa myös tämä luento opettaisi ja rohkaisisi meitä matkallamme kotiin. Aamen.

Jumalan lapseksi

On välttämätöntä saada sielullemme sellaista opetusta, että ihminen voi uudestisyntyä ja tulla Jumalan lapseksi. Tämä on sen tähden tärkein opetuksen muoto: julistaa evankeliumia köyhille. Evankeliumin kuuleminen ja sen vastaanottaminen on ihmiselle hänen kaikkein tärkein tehtävänsä ennen mitään muuta tässä maailmassa. Evankeliumiin uskomisen siirtää synteihinsä kuollen ihmisen uuteen elämään. Ihmisen ensimmäinen hengellinen kilvoitus on löytää ahdas portti ja sitten tie elämään. Jeesus sanoo sen näin: ”*Kilvoitelkaa päästäksenne sisälle ahtaasta ovesta, sillä monet, sanon minä teille, koettavat päästä sisälle, mutta eivät voi*” (Luuk. 13:24). ”*Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie laava, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät.*” (Matt. 7:13,14). Ahdas portti ja kaita tie on Kristus. Hän on tie, totuus, ja elämä. Tämä tie vie yksin kotiin ja kaikkeinpyhimpään. Me etsimme tietä sinne ja toivomme tämän tien yhä kirkastuvan meillemme täyteen kirkkauteensa. ”*vanhurskasten polku on kuin aamurusko, joka kirkastuu kirkastumistaan sydänpäivään saakka*” (Sananl. 4:18).

Sinä joka tulit uskoon, löysit oven ja löysit tien. Olet siunattu! Harvat löytävät portin, harvat tien. Tie on etsiville usein hukassa, koska opetus seurakunnissa päättyy monesti portin löytämiseen, mutta ilmoitussana jää sitten siihen. Portille osataan neuvoa, mutta ei siitä eteenpäin, ei tiellä kulkemiseen. Näin ei Jumalan lapselle ole aina eväitä tulevalle matkalle. Synnyttiin kyllä hengellisesti, mutta nyt ei osatakaan kertoa, miten syntyneitä elämää jatketaan eteenpäin. Tällöin lapsi saattaa syntyä kuin lumihankeen, ja jäädä sinne heitteille ja paleltumaan. Moni uskova jää kuin harhailevaksi tähdeksi. Tämä on surullista. Tämä kaikki kertoo myös sen, ettei opettajillakaan ole aina tietoa, ei oikeita ohjeita kotitiellä kulkemiseen. Portti ehkä löytyi, mutta ei tietä eteenpäin.

Portin löytäneen olisi todella tunnettava myös tie. ”...*harvat ovat ne, jotka sen löytävät.*” Portin jälkeen tulee kuitenkin toinen kilvoitusvaihe. Sitä tapahtumaa sanotaan uskonkilvoitukseksi. Paavali neuvoo nuorta Timoteusta: ”*Kilvoittele hyvä uskon kilvoitus, tartu kiinni iankaikkiseen elämään,*

johon olet kutsuttu ja johon hyvällä tunnustuksella olet tunnustautunut monen todistajan edessä.” (1. Tim. 6:12).

Ensimmäiset uskontaistelut

Kuljettavasta elämäntiestä Jumalan sana opettaa paljon. Se kertoo muun muassa, että terveeseen uskonelämään kaidalla tiellä kuuluu aina tietoisuus synnistä. Tämä saa aikaan ihmisen sisimmässä synnintunnon. Tämä kaikki voi tulla vasta uskoontulon jälkeen. Vasta nyt voi iskeä aito sielunhäätä. Terve synnintunto on välttämätöntä, että löydetty elämä ei jäisi kuin kiiltokuvaksi ja kovin ohueksi. Jos uskonelämä jää pinnalliseksi, tulevissa uskonkilvoituksissa ei kestä. Kaidan tien kulkija huomaa usein tässä vaiheessa, että vanhat opit voivat soittautuakin harhoiksi, tai tarvittavia oppeja ei edes ole. Taivaaseen ei pääse kuitenkaan kepulikoneteilla. Pelkkä saatu kaste, tai hyvien tekojen tekeminen, ei tähän riitä. Synninhädässä eivät vippaskonstit auta. Aiemmin luuloissa kuljeksiva sielu herää kuitenkin nyt terveessä synnintunnessaan aitoon todellisuuteen. Hän tajuaa olevansa hukassa koska ei tunne tietä.

Pelkkä uskoontulo, ja siihen jääminen, ei takaa iankaikkista elämää. Uskoontulossa saatiin toki synnit anteeksi ja synnyimme uudesti ylhäältä. Ajan mittaan ongelma ei olekaan se, että saamme uskoa syntimme uudelleen ja uudelleen anteeksi. Se on ihanaa ja joka päivä välttämätöntä. Ongelmaksi on voinut nousta nyt synnin voima elämässämme, voima, jota emme kykene hallitsemaan. Koemme että olemme jälleen kerran hukassa. Ja nyt niitä neuvoja tästä eteenpäin ei löydy etsimäläkään. Ja juuri tässä vaiheessa uskova voi palata entiseen hulluuteensa: lain tekoihin. Mutta silloin kuormat vain kasvavat. Tästä tilasta on tullut ehkä pahempi kuin ensimmäisestä. Syntisraukka vai puu kuin maahan syntitaakkansa alle. Voi tulla luopuminenkin kun tie tyssää kuin seinään.

Uskoontulon hurman on siksi jossakin vaiheessa muututtava terveeksi uskonkilvoitukseksi. Tämän tosiasian kertoo myös synnintuntoon herännyt omatunto. Syyttävä tunto ei jätä koskaan rauhaan pelkillä vakuutteluilla. Totuus puhuu toista. On löydettävä oikea ja luja pohja Kristuksessa, jottei jäädä uudelleen lain ja huonon omantunnon vangiksi. Lakihan oli kyllä hyvä synnintunnon aikaansaamiseksi, mutta meidän on jatkettava tästä eteenpäin yksin Kristuksen seurassa. Toki jo ahtaanportin löytymiseen tarvittiin useimmiten selkeä synnintunto. Häätä oli ajanut portin etsimiseen. Mutta nyt olisi löydettävä uudet eväät.

Jumala on toki nähnyt ihmisen tilan jo kaiken aikaa, mutta synteihinsä herännyt sielu saa nähdä nyt itsekin todellisuutensa. Uskovanakin ihminen saattaa olla yhä hädissään ja pelkää hukkuwansa. Apu tuntuu olevan kaukana kun ohjausta ei ole. Synnin kalvaessa herännyttä tuntoa, sielunvihollisen syytöstulvassa, ja syvissä ahdistuksissa, ei pinnallisen kristillisyyden opetukset ole enää hyödyksi. Pelkistä kasteteologeista ei ole tässä apua. Tarvitaan tervettä oppia ja terveitä hengellisiä opettajia. Pinnallisuus ei voi sammuttaa syntyntä paloa. Hätäinen ihmissielu takertuu joskus vaikka oljenkorteen synninhädässään, ja sen tähden hän on voinut kolkutella monilla väärilläkin ovilla. Helposti joudutaan harhaan. Heränneestä ihmisestä sanotaan, että hän on hätäinen ja hullu. Sitä hän todella on, mutta tämä on nyt kuitenkin Jumalan mielenmukaista murhetta. Se voi johtaa terveeseen parannuskilvoitteluun. Vain oikeat armon sanat siirtävät hätäntyneen ja kadotusta pelkäävän ihmisen pois orjuudesta, armon maailmaan ja jumalanlapsen ihanaan valtakuntaan.

Mutta tällaista synninsotaa aikamme uskovatkaan eivät aina tiedosta. Silloin, ja siinä tilassa, ei ole aitoa häätä iankaikkisuudesta. Ei tunneta oikeaa tietä. Aito sanannäkö ja -jano puuttuvat.

Oikea lainsaarna synnyttää aidon synnintunnon. Tällainen saarna voi olla tämän vuoksi tervettä ja välttämätöntäkin. Se paljastaa synnin kauheuden yhdessä Pyhän Hengen työn kanssa. Kuitenkaan se lakisaarna, jota usein kuullaan, ei ole varsinaista lainsaarna. Sellainen saarna ei synnytä synnintuntoa, vaan se vie yhä syvempään orjuuteen. Se saarna on usein tällaista: ”Älä tartu, älä maista, älä koske!” (Kol. 2:21). ”Käsky käskyn päälle, käsky käskyn päälle, läksy läksyn päälle, läksy läksyn päälle, milloin siellä, milloin täällä!” (Jes. 28:10), Ei, tarvitaan paljon selkeämpää opetusta synnistä ja armosta. Tuntuu kuin olisin tästä teemasta jo muutaman kerran aiemminkin puhunut, silti yhä puhun.

Kirkkaan ja puhtaan evankeliumin tulee kaikua ylinnä lainsaarnankin kanssa. Vain Kristuksen evankeliumi päästää syyllisyyden tunnossa olevan sielun synnin vankilasta. Vapautuminen on mahdollista vain siellä, missä ei ole ainaista syyllistämistä ja uhkailua. Taivaan tie on vapautettujen sielujen tie.

Mutta kuitenkin, ellei ole vanhurskauden nälkää ja janoa, ei aitoa evankeliumiakaan tarvita. Missä sielulla on nälkä ja jano, siellä on Herralla tarjolla runsaasti ravintoa. ”*Autuaita ne, joilla on vanhurskauden nälkä ja jano: heidät ravitaan*” (Matt. 5:6). Lohdun antaa Jumalan sana Kristuksen ruumiista ja verestä. Kaikki muu paaduttaa. Kun sielulle on selvinnyt hänen oma, todellinen ja kauhea tilansa, voi uusi ja oikea tie Kristuksessa olla jo löytymässä. Silloin on lähdetty kilvoituksen ja parannuksen tielle. Synnin voimalle on saatavissa vastavoima.

Tilamme, apumme ja vihollisemme

Olemme itsessämme kuolleet rikoksiimme ja synteihimme. Turmeltuneessa luonnossamme ei asu mitään hyvää. Tahtoa ehkä olisi, mutta ei voimaa hyvään. Olemme itsessämme viheliäisiä ja kadotukseen tuomittuja. Emme kykene itseämme pelastamaan. Syntivelkamme on aivan liian suuri, että voisimme sen maksaa vaikkapa hyvillä teoilla tai katumusharjoituksilla. Meistä ei ole turmeltuneisuutemme tähden vanhurskauden ja pyhyiden tielle. Kun nämä totuudet alkavat valjeta, alamme ymmärtää, että pelastukseemme tarvitaan todellakin ulkopuolinen apu. Tarvitsemme armoa. Tarvitsemme armossa pysymistä. Tarvitsemme ”*armon avuksemme oikeaan aikaan*” (Hepr. 4:16).

Avun on jo ennalta Jumala antanut meille Pojassaan Jeesuksessa Kristuksessa. Mutta voi olla, että vasta nyt, totuuden meille avauduttua, evankeliumi alkaa maistua ja opitaan haukkaamaan sitä todenteolla. Heräämätön tunto ei armon syvyyttä tunne, eikä ymmärrä.

Siksi tulee kasvaa evankeliumin tuntemissa, ja sen tulee muuttua meissä elämäksi. Kaikki on tehty ennalta meitä varten. Kertauksena muistamme että yhdellä ainoalla uhrilla ristinpuussa Kristus sovitti tämän kurjan maailman Isän edessä. Kuultuamme oikein pelastukseemme evankeliumin ja uskoessamme sen, tulemme silloin osalliseksi Jumalan armosta ja iankaikkisen elämän perilliseksi. Saamme kaikki syntimme anteeksi ja perintöosan kaikkien pyhitettyjen joukossa. Jos tämän on syntinen saanut kuulla, tuntee sen ja uskoo, hänestä on tullut elävä sielu. Pyhä Henki on saanut sen silloin myös hänelle kirkastaa. Tämän kaiken on saatava muuttua meissä todellisuudeksi. On vain pidettävä voimassa tämä uusi asemamme Kristuksessa, sillä olemmehan tulleet hänessä nyt vanhurskaiksi ja pyhiksi. Autuas on se ihminen, joka on näin päässyt osalliseksi Jumalan armosta ja rakkaudesta. Portti on löydetty! On armon ja vapauden aika, ja ilon tie on avoinna. Mutta se synti, mitä sille on tehtävä? Kohta puhumme siitäkin.

Laki pelastaa, jos sen kykenee kokonaan pitämään, ja siihen ei yksikään ihminen kykene. Jos pelastus perustuu vaikka ihan pieneltä osin ihmisen osuuteen, armo ei ole enää armo. Vastaavasti armo ei ole armo, jos se ei saa olla sitä täydellisesti. Jos olemme päässeet armon tilaan, minkäänlainen lainsaarna ei saa viedä enää omantuntomme rauhaa. Alkaneen matkan on jatkettava armossa. Ja kuitenkin liian monen tuntoa kalvaa pelko. Jeesuksen rakkaus ei ole vielä saanut karkottaa pelkoa. Kuinka onnellinen on se sielu, joka vaeltaa puhtaalla omallatunnolla, ilossa ja vapaudessa ilman pelkoja! Missä on sinun ilosi, missä vapaus laista, missä tunnonrauhasi? Jos Jeesuksen Kristuksen armo, rauha ja lepoon ovat saaneet sen aikaan, olet siunattu. Taivaassakin sinut silloin tunnetaan ja enkelit iloitsevat sinusta ja kiitosvirsiin puhkeavat. Minäkin iloitsen sinusta, sinä uskollinen vaeltaja!

Kokeneen kilvoittelijan elämään kuuluu sotia. Valheen isä ei koskaan hyväksy aidon kristityn vapautta. Vielä äskenhän tuo petollinen henki selitti kuinka hyvä uskova olet. Pääset varmasti taivaaseen. Mutta nyt, kun sielu on löytänyt vapauden evankeliumin, se väittää jo, ettet sovellu ollenkaan taivaaseen. ”Et ole tarpeeksi hyvä, etkä pyhä. Teet yhä syntiäkin, ja niinhän ei saa tehdä.” Pimeyden valheruhtinas pyrkii kaikilla viettelyksillään syöksemään uskovan pois armosta. Ja moni jää kuuntelemaan ja uskomaan sen kuiskutuksia. Siksi: ”*Vastustakaa häntä lujina uskossa, tietäen, että samat kärsimykset täytyy teidän veljiennekin maailmassa kestää*” (1. Piet. 5:9).

On myös kavala maailman henki. Maailmakin pyrkii omilla valheillaan ja eksytyksen viettelyksillään palauttamaan uskovan takaisin omaan joukkoonsa. Sieltäkin suunnalta moititaan: ”Kuinka vielä äsken niin hyvä ihminen on hurautanut johonkin kummalliseen uskovaisuuteen.” Pilkkaavat! Näin luonnolliset ihmiset asian usein näkevät. Uskova alkaa ehkä hävetä Kristusta maailman ihmisten joukossa ja alkaa myötäillä noita ihmisiä pilkan välttääkseen. Niin ei tule tehdä. Sana neuvoo: ”Niin menkäämme siis hänen tykönsä ”ulkopuolelle leirin”, hänen pilkkaansa kantaen” (Hepr. 13:13). Joku peloissaan palaakin entiseen maailmaansa ja menettää näin kalliin pelastuksensa. ”Te uskottomat! Ettekö tiedä, että rakkaus maailmaan on vihaa Jumalaa kohtaan? Joka tahtoo olla maailman ystävä, asettuu Jumalan viholliseksi.” (Jaak. 4:4).

On myös sekin maailmallisuuden muoto, että ihminen voi rakastua niin tämän maailman kunniaan, maineeseen, rahaan ja omaisuuteen, että on menettänyt noille täysin sydämensä ja menettää sen tähden iankaikkisen elämänsä. Ihminen ei voi palvella kahta herraa. Kristus ja mammona eivät sovi yhteen. Jompikumpi hallitsee uskovankin sydäntä.

Meissä asuu yhä uskovinakin turmeltunut luontomme. Se on tosiasia. Ei turmeltunut luontomme ole miksiäkään muuttunut, vaikka saimmekin uskon lahjan, uudestisyntyimme ylhäältä ja Kristuksesta tuli uusi elämämme. Pinnallinen raamatuntuntemus ja väärät opettajat antavat usein sellaisen kuvan, että uskova on tullut jo nyt täysin synnittömäksi ja puhtaaksi. Joskus jopa saatana opettaa tällaista, kun se haluaa pettää aloittelijan. Näin uskoviakin on olemassa. He saattavat kyllä hyväksyä, että heissä on vielä jäljellä edes jonkinlaista puutetta ja heikkoutta, mutta se ei ole heidän mielestään ollenkaan syntiä. Onkohan se niin? On kuitenkin heikkoutta, joka on itse asiassa syntiä. Sitä ei uskalleta vain tunnustaa todeksi, kun on saavutettu - heidän mielestään - täydellinen pyhyys. Syntiä sanotaan silloin vain heikkoudeksi. Lankeemus on silloin hyvin lähellä tai on jo tullut.

Joku edellä kuvatuista uskovista sanoo, että jonkinlaista himoakin saattaa vielä olla, mutta pelkkä himo ei ole heidän käsityksensä mukaan vielä syntiä, jos ei siihen varta vasten lankea. Näinkö? Sanan mukaan jo se, että ihminen himoitsee, on syntiä. On kirjoitettu: ”Älä himoitse” (Room. 13:9). Jos himoitsee jotakin, vaikkapa toista sukupuolta, kyllä se jo syntiä on (Matt. 5:28). ”Jos väitämme, ettemme ole syntisiä, me petämme itseämme eikä totuus ole meissä. Jos me tunnustamme syntimme, niin Jumala, joka on uskollinen ja vanhurskas, antaa meille synnit anteeksi ja puhdistaa meidät kaikesta vääryydestä.” (1. Joh. 1:8,9). Armo ja Totuuden Henki yksin vapauttaa monista harhoistamme.

Pahin vastustajamme on aina ”minä-itse”, sillä se on vihollisista lähimpänä. Se asuu meissä. Se voi harhauttaa meidät luulemaan että olemme jotakin suurta, vaikka olemmekin pelkkä liha. Se voi antaa kuvitelman, että kykenemme elämään oikein Jumalan edessä omassa itsessämme. Meillä on tässä kohden ainainen sota. Lihamme ja Pyhä Henki eivät voi asua sovussa. ”Sillä liha himoitsee Henkeä vastaan, ja Henki lihaa vastaan; nämä ovat nimittäin toisiansa vastaan, niin että te ette tee sitä, mitä tahdotte. Mutta jos te olette Hengen kuljetettavina, niin ette ole lain alla.” (Gal. 5:17,18). Hengen on siis hallittava meitä jotka uskomme. ”Sillä Herra on Henki, ja missä Herran Henki on, siinä on vapaus.” (2. Kor. 3:17). Synti voitetaan vain kuolemalla sille.

Valheen valta on suuri, ja moni eksyy totuuden tieltä. Sota voidaan siksi hävitäkin, ja viholliset saavat heikosti varustautuneesta voiton. On pysyttävä siksi kaikin tavoin raittiina. On vaellettava Sanassa ja Hengen hallinnassa, hänen antamassaan vapaudessa.

Vanhurskaan pyhä elämä

Kun olemme ahtaasta portista päässeet sisälle, avautuu silmiemme eteen uusi ja ihmeellinen tie. Sen tien päässä siintää todellinen ja lopullinen koti. On alkanut uusi vaihe uskovan elämässä. Se on uskonsotaa lihan ja Hengen välillä. Myös pikkulapsen tilasta on siirryttävä aikuisen uskovan asemaan. Toki tässä ei aina niin käy, vaan osa uudestisyntyneistä jää lapsiksi Kristuksessa. Siksi hengellisten pikkulasten hiekkaläjillä on paljon leikkijöitä. Mutta Herra tahtoo tehdä jokaisesta uskovasta täysi-ikäisen. Tähän kasvuprosessiin tarvitaan vahvaa ja rukiista ruokaa. Rintaruokinta, tuttipullot ja Pilit

on jätettävä lapsille. ”Sillä jokainen, joka vielä nauttii maitoa, on kokematon vanhurskauden sanassa, sillä hän on lapsi; mutta vahva ruoka on täysi-ikäisiä varten, niitä varten, joiden aistit tottumuksesta ovat harjaantuneet erottamaan hyvän pahasta.” (Hepr. 5:12–14).

On kasvettava lujasti Kristukseen, eli ”Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petollisten ihmisten pelinappuloita. Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää.” (Ef. 4:13–15). Mutta juuri tällaista ravitsevaa täysi-ikäisen ruokaa, on kovin vähän tarjolla seurakunnissamme, jopa kaikkialla muuallakin maailmassa. Siksi ahdistus ja synty rehottaa. Tästä ongelmasta voi seurata myös se, että tuttipullon kanssa apua hakeva saattaa kohdata opettajan, jolla hänelläkin on samanlainen tuttipullo. Molempien pullot saattavat olla kaikenlaisiksi tyhjiä. Siinäpä he, konttausiässä olevat, kohtaavat toisensa ja jökeltävät toisilleen mitä osaavat. Pulloja saatetaan vaihtaakin keskenään, mutta kumpikin jää silti itse asiassa janoiseksi ja nälkäiseksi. ”Jo aikoja sitten teistä olisi pitänyt tulla toisten opettajia, mutta sen sijaan te olette itse jälleen opin tarpeessa: jonkun olisi opetettava teille Jumalan sanan alkeet. Te tarvitsette taas maitoa, ette te kestä vahvaa ruokaa.” (Hepr. 5:12). Kristus on kutsunut kuitenkin jokaisen uskovon kasvamaan aikuisuuteen kaikilla Hengen antamalla elämänalueilla.

On päästävä uuden tien ja uuden elämän vaeltajaksi. Uusi tie johtaa lapsen maailmasta aikuisuuteen. Tiestä tulee samalla lähimmäisen palvelun paikka. Näin päästään myös kerran perille kotiin. Apostoli Paavali kirjoittaa tästä tiestä ja sen kilparadasta näin: ”Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon? Juoskaa niin kuin hän, että sen saavuttaisitte. Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he saadakse vain katoavaisen seppelleen, mutta me katoamattoman.” (1. Kor. 9:24). Tätä kotitietä sanotaan Raamatussa muun muassa totuuden-, elämän-, rauhan-, ja vanhurskauden tieksi.

Uudessa elämässä ei ole Mooseksen laista enää paljoa apua. Laki oli vain Kristukseen asti. Se oli opettaja vain siihen asti, kunnes usko ilmestyisi. Mutta nyt on uskovalla Jumalanvaltakunnan ja armon aika. Jos kuitenkin laki hallitsee meitä, elämme yhä lihassamme, syntisen luontomme mukaisesti. Apostoli Paavali sanoo, sen mitä jo aiemmin on sanottu: ”Tarkoitan tätä: antakaa Hengen ohjata elämäännne, niin ette toteuta lihanne, oman itsekkään luontonne haluja” (Gal. 5:16).

Meidät on kutsuttu pyhään elämään ja pyhälle tielle. ”Ja sinne syntyy tie, valtatie, sitä kutsutaan Pyhäksi tieksi. Epäpyhä ei saa sille astua: Herran tien kulkijoille se kuuluu, heille yksin. Siellä ei tyhmäkään eksy. Leijona ei nouse sille tielle, ei yksikään raateleva peto, ei yksikään. Vain vapaiksi lunastetut sitä vaeltavat.” (Jes. 35:8,9).

Tämä kaikki ihmeellinen saadaan Kristukselta. ”Mutta hänestä on teidän olemisenne Kristuksessa Jeesuksessa, joka on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi” (1. Kor. 1:30). Kaikki tulee häneltä. Hän on niin sanomattoman armollinen ja laupias. Siispä ”Tavoitelkaa rauhaa kaikkien kanssa ja pyrkikää pyhitykseen, sillä ilman sitä ei kukaan ole näkevä Herraa” (Hepr. 12:14). ”Jumala ei näet ole kutsunut meitä elämään synnillistä, vaan pyhää elämää” (1. Tess. 4:7).

Mutta sitten tulemme aiemmin esitettyyn kysymykseen. Miten tällainen pyhyys voi toteutua syntiturluksen alaisessa ihmisessä? Miten rampa-raukka voi lähteä kulkemaan kotipolkua jopa kiihuhaen. Ihmisponnistuksin sellainen ei ole mahdollista. Hengessä vaeltamisesta on kyse. Se on itsekkyyden ja lainalaisuuden vastakohta. Hengen johdatuksessa vaellus on Kristuksen laissa vaeltamista. Se on - näin olemme sen usein todenneet - vaeltamista Pyhän Hengen johdatuksessa ja häneltä saadussa voimassa. Meidän omat pyrkimyksemme on kuolettava. ”Ne, jotka ovat Jeesuksen Kristuksen omia, ovat ristiinnaulinneet vanhan luontonsa himoineen ja haluineen. Jos me elämme Hengen varassa, meidän on myös seurattava Hengen johdatusta.” (Gal. 5:24,25). Vain Kristuksen kanssa ristiinnaulittuna vanha minämme, turmeltunut syntiä tekevä luontomme, lannistuu.

Ristiinnaulitseminen on Roomalaiskirjeen mukaan tapahtunut tehtynä tekona jo kasteessamme. Meidän tehtävämme on uskoa se, ja elää sitä koko ajan todeksi elämässämme. Kun näin uskomme, lihamme valta alkaa murtua. ”*Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteenkasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa, kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin ettemme enää syntiä palvelisi*” (Room. 6:5,6,11). Näin meidän on ajateltava: ”*Ajatelkaa tekin samoin itsestänne: te olette kuolleet pois synnistä ja elätte Jumalalle Kristuksessa Jeesuksessa*” Kaikki on siis jo olemassa ja valmiina pyhittyäksemme nuhteettomaan elämään. Myös tässä on kysymys uskosta ja armosta.

”*Silloin Jeesus sanoi opetuslapsillensa: ”Jos joku tahtoo minun perässäni kulkea, hän kieltäköön itsensä ja ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä joka tahtoo pelastaa elämänsä, hän kadottaa sen, mutta joka kadottaa elämänsä minun tähteni, hän löytää sen.*” (Matt. 16:24,25).

Jeesuksen seuraamiseen kuuluu myös itsestään luopuminen. ”*Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. Sen elämän, jota tässä ruumiissani vielä elän, elän uskoen Jumalan Poikaan, joka rakasti minua ja antoi henkensä puolestani.*” (Gal. 2:20). Emme pysty itseämme auttamaan. Minun elämäni on väistytävä. ”*Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu*”. Muita neuvoja ei ole, vaikka niitä usein annetaan ja kovin auliisti. Nuo muut tiet ovat kuitenkin aina lain teitä.

Mutta ristiinnaulittuna oleminen merkitsee aina kärsimystä, kaikkea sellaista, joka on luonnolliselle ihmiselle kauhistus. Mutta sen, joka tahtoo lähteä elämän tielle ja päästä perille, on osallistuttava Kristuksen kärsimyksiin, hänen kärsimystensä osallisuuteen. On mentävä sinne minne Jeesus vie. Vaikka uskova on elävä Kristuksessa, hän on kuollut itselleen. ”*En elä enää minä, vaan Kristus elää minussa.*” Tämä on mahdollista sille, joka suostuu ristin ottamiseen. Ilman Kristusta, hänen ristiään ja hänen Henkensä voimaa, tämä kaikki on ihmiselle itselleen mahdotonta. Jeesus kuitenkin kysyy: ”*Jos joku tahtoo...*”

Jonakin päivänä ristiinnaulittu uskova huomaa että hän ei kannakaan omaa ristiään vaan risti on alkanut kantaa häntä. Risti kantaa ristiinnaulittua.

Tämä kaikki on meille useinkin kuin suurta salaisuutta ja äärimmäisen vaikeaa ymmärtää. Paljon sotaa ja kilvoitusta kaikki vaatiikin. Mutta joka tahtoo perille, hän suostuu kaikkeen mitä Kristus-tie tuo tullessaan. Kun suostumme ristiinnaulittavaksi, alamme kuolla pois synnistä. Synnin voima murtuu vähitellen. Kun olemme kuolleet Kristuksen kanssa, tiedämme myös elävämme hänen kanssaan hänen ylösnousemusvoimassaan.

Kaiken tämän ymmärtämiseen ja omaksumiseen tarvitsemme paljon aikaa. Herra ei hätäile. Älkäämme myöskään me.

Israelin lapsilla oli erämaassa vaeltaessaan monia levähdyspaikkoja. Mekin tarvitsemme niitä. Matkallammekin on ajoittain erämaataipaleita, joten kaikki rohkaisun sanat ovat tarpeen.

Hengelliseen väsymykseemme voi olla syynä vaikkapa se, että yritämme itse taistella voimia vastaan, jotka ovat meille aivan liian suuria. Siksi Sana opettaa: ”*”Herra sotii teidän puolestanne, olkaa te hiljaa!”*” (2. Moos. 14:14). Kun alamme ymmärtää myös tätä tosiasiaa, alamme rauhoittua. Emme kuluta silloin voimiamme sotaan, joka kuuluu Herralle.

Kristus Jeesus on sotapäällikkömme kaikissa sodissamme. Hän armeijoiheen pitää vihollisemme kurissa. Hänen käytössään ovat enkelilegioonat ja Hengen voima. Hän on myös vuorilinnamme ja turvamme jokaisena päivänämme. Näin uskoessamme, olemme turvassa. ”*Herra, sinä päästit minut turvaan, sinä olet vuorilinnani*” (2. Sam. 22:2).

Herra vie meidät usein heikkouteen, että ymmärtäisimme turvautua hänen voimaansa. ”*Vasta silloin, kun olet heikko, tarvitset minun voimaani. Olet turvattu vain silloin, kun annat minun taistella puolestasi.*” Heikkoutemme voi ollakin meidän voimamme, ja pelastuksemme monissa uupumustiloissamme.

Meillä on käytössämme myös vahva sota-asu vihollisen voimia vastaan. Emme silti sodi ilman Herraa. Meillä on pukunamme haarniska, Kristuksen vanhurskaus, kaikkien vihollistemme hyökkä-

yksiä vastaan. Ja vaikka lankeamme ja koemme kurjuutta Herran edessä, tämä haarniska suojelee meitä silloinkin pimeyden valtojen ja omantunnon syytöksiltä. Kristuksen vanhurskaus, häneltä saatu, kestää vaikka itse emme kestäisi. Hänen uskollisuutensa on lujempi kuin teräshaarniska.

Kypäränämme on saatu pelastus. *”Ottakaa myös pelastuksen kypärä, ottakaa Hengen miekka, Jumalan sana”* (Ef. 6:17). Kypärää on pidettävä päämme suojana, jolloin vihollisen iskut eivät vahingoita meitä. Kypärä suojaa meitä myös ajatuksilta, jotka eivät aina ole Pyhän Hengen synnyttämiä. Saamme nekin ajatukset torjua Jeesuksen nimessä. Usko Kristukseen estää vihollisen palavien nuolien tunkeutumasta sisimpäämme. Ja meille on annettu aseksomme myös Hengen kaksiteräinen miekka, Jumalan sana. Vaellamme siksi *”totuuden sanassa, Jumalan voimassa, vanhurskauden sota-aseet oikeassa kädessä ja vasemmassa”* (2. Kor. 6:7). Jumalan totuuden sanan edessä saatanakin on voimaton.

Voitto on jo saatu. Kristus on lähtenyt voittajana voittamaan. Siksi kuljemme voittosaatossa Kristuksessa. Hänen voittosaatonsa ihmiset ovat kuitenkin usein repaleisia ja itsessään heikkoja, maailman silmissä jopa säälettäviä raukkoja. Voittosaatossa kuljemme silti kohti voittopalkintoa. *”Sen, joka voittaa, minä annan istua kanssani valtaistuimellani, niin kuin minäkin olen voittoni jälkeen asettunut Isäni kanssa hänen valtaistuimelleen”* (Ilm. 3:21).

Jos haluamme olla turvattuina jokaisessa elämämme tilanteessa, katseemme on oltava koko ajan Golgatan kallion ristissä ja siinä riippuvassa sovintouhrissamme, Jeesuksessa Kristuksessa. Kun häntä katsomme, ei mikään turmiovalta uskalla tulla lähellemme, lähelle Jeesusta, pimeyden voittajaa. Ne kaikki vallat karttavat ristin voimaa. Ne kauhistuen pakenevat sanaa Kristuksen rististä ja verestä. Olemme turvassa niin kauan kuin meillä on ajatukset ja katseet hänessä. *”Ajatelkaa häntä, joka kesti syntisten ankaran vastustuksen, jotta ette menettäisi rohkeuttanne ja antaisi periksi... katse suunnattuna Jeesukseen, uskomme perustajaan ja täydelliseksi tekijään...”* (Hepr. 12:2,3).

Meillä tulee olla uskonvarmuus kaikissa taisteluissamme ja myrskyissämme. Tämän uskon on Kristus vaikuttanut meissä. Tästä puhuu Hebrealaiskirje. *”Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa, kautta, ja koska meillä on ”suuri pappi, Jumalan huoneen haltija”, niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen”* (Hepr. 10:19-23). Tästä tiedosta ja uskomme perusasiasta, emme saa koskaan tinkiä, vaikka pimeyden turmiovallat pyrkisivät kuinka horjuttamaan meitä pois varmuudestamme. *”Vyöttäytykää siis, olkaa raittiit. Pitäkää ajatuksenne kirkkaina ja pankaa täysi toivonne siihen armon, joka teille annetaan Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.”* (1. Piet. 1:13). Näin me pelastumme tästä nurjasta maailmanajasta ja saavutamme uskomme päämäärän, sielumme pelastuksen. Olkaamme myös rukouksessa kestävä, palvelkaa Herraa! Rukoilkaa voimaa ylhäältä. Pitäkää myös esirukouksia. Monet pyhätkin tarvitsevat esirukouksia.

Kaikki Jumalan sanan lupaukset ovat voimassa kohdallamme, jos valvomme tilaamme, ja olemme kaikessa raittiita. *”Älkäämme siis nukkuko niin kuin muut, vaan valvokaamme ja olkaamme raittiit”* (1. Tess. 5:6).

Sanoja loppumatkalle

On usein vaikeaa pysyä Jumalan armossa ilman pelkoa tai orjuutta. Kaikki vihollisemme ovat vastaanamme, siis myös me itse. Siksi joudumme sotimaan ja kilvoittelemaan oikean uskon ja oikean elämän puolesta. Liha sotii Henkeä vastaan ja Henki lihaa vastaan. Vaelluksemme kaidalla tiellä on sen tähden kokoaikaista sotaa. Kaikki Jumalan pyhät ovat käyneet ja käyvät tätä sotaa. *”Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä”* (Joh. 6:63). Ja Paavali sanoo: *”Sillä lihan mieli on kuolema, mutta hengen mieli on elämä ja rauha”* (Room. 8:5). Emme saa siis yrittää vaeltaa synnin ja kuoleman laissa. Siitä olemme jo puhuneet edellä ja paljon kaikilla luennoillani. *”Hengen laki, joka antaa elämän Kristuksen Jeesuksen yhteydessä, on näet vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista”* (Room. 8:2). Emme saa siis pelätä orjan lailla. *”älä pelkää, sillä minä olen*

sinun kanssasi; älä arkana pälyile, sillä minä olen sinun Jumalasi: minä vahvistan sinua, minä autan sinua, minä tuen sinua vanhurskauteni oikealla kädellä.” (Jes. 41:10).

Mutta kurittamatta hän ei meitä jätä. Hän kurittaa niitä joita hän rakastaa. Se on meille myös kasvatusta, ja hän on luvannut vanhurskauden rauhanhedelmän niille, jotka ovat sen kautta harjoitettuja (Hepr. 12:11). Tämän kestätyämme, meitä ei myöskään maailman mukana tuomita.

Emme saa masentua vaikka elämäämme kuuluvatkin ahdistukset, ahdingot ja koetukset. Yksikään jalo sotamies ei voi niiltä välttyä. Apostoli Paavali kirjoittaa: *”Me riemuitsemme jopa ahdingosta, sillä tiedämme, että ahdinko saa aikaan kestävyyttä, kestävyys auttaa selviytymään koetuksesta ja koetuksesta selviytyminen antaa toivoa. Eikä toivo ole turha, sillä Jumala on vuodattanut rakkautensa meidän sydämiimme antamalla meille Pyhän Hengen.”* (Room. 5:3-5 KR92).

Jeesuksen sanojen mukaan on tehtävä ensin kustannuslaskelmat, ennen kuin lähtee hänen seuraansa. Se voittaa, joka lähtee liikkeelle suuristakin kustannuksista huolimatta. Tämä kaikki voi kuulostaa kauhealta, mutta ei siinä kuole muu kuin pelkkä turmeltunut luontomme. Henkemme pääsee kaiken kestätyämme *”Siionin vuoren tykö ja elävän Jumalan kaupungin, taivaallisen Jerusalemin tykö, ja kymmenien tuhansien enkelien tykö, taivaissa kirjoitettujen esikoisten juhla joukon ja seurakunnan tykö, ja tuomarin tykö, joka on kaikkien Jumala, ja täydellisiksi tulleitten vanhurskasteen henkien tykö, ja uuden liiton välimiehen, Jeesuksen, tykö, ja vihmontaveren tykö, joka puhuu parempaa kuin Aabelin veri.”* (Hepr. 12:22–24). Tämä on ihanaa! Elä näissä!

Kaikista sodistamme huolimatta olkoon kiitoksemme jokaisessa elämämme tilanteessa ylitsevuotavainen. Herraa tulee kiittää ennen kaikkea siitä, että hän on kutsunut meidät maailmasta olemaan armosta osalliset, ja saavuttamaan iankaikkisen elämän! *”Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa”* (Matt. 5:12).

Pyri käymään usein Herran Pyhällä Ehtoollisella. Hänen ruumiinsa on elämän leipä. Se ruokkii ja vahvistaa. Viini, Jeesuksen veri, on anteeksiantamuksen malja.

Yhä lisääntyvä Jeesuksen tunteminen vahvistaa meitä monissa asioissa: armossa, rauhassa, voimassa, levossa ja turvassa. Vain hänen läheisyytensä pyhittää meidät puhtaasti. Hän on pyhityksemme.

Älä etsi kaikenlaisia kokemuksia, vaan ennemminkin lupauksia. Kokemukset eivät kestä kuin hetken, mutta lupauksen sanat kestävät ikuisuuteen asti. *”Kristuksen omina ja häneen uskoen voimme rohkeasti ja luottavaisina lähestyä Jumalaa”* (Ef. 3:12). Siispä *”Iloitkaa aina Herrassa! Vieläkin minä sanon: iloitkaa!”* (Fil. 4:4).

Meidän on pysyttävä uskossamme ja elämässämme puhtaina ja raittiina. Kaiken omamme kuolettaminen jatkukoon. *”Haudatkaa siis se, mikä teissä on maallista: siveettömyys, saastaisuus, intohimot, pahat halut ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta”* (Kol. 3:5).

Kokoaikainen puhtaus on saavutettavissa vain Jeesuksen vihmontaveressä. Hänen verensä takaa meille täyden puhtauden ilman epäilystä. Veri pitää meidät puhtaina perille asti. Veri on pelastuksen merkki läpi koko Raamatun. Tähän vereen Herra katsoo tuomiolla ja hyväksyy vain veressään pestyt lapset kirkkauteensa. *”...Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat, ja he ovat pesseet vaatteensa ja valkaisseet ne Karitsan veressä”* (Ilm. 7:14). Veressä pestyllä ja sillä valkaistuilla häävaatteilla päästään suurelle hääillalliselle, Karitsan hääaterialle. Kaikki entinen on jäännyt Ristinruhtinaan sovintoveren alle. Synnit on heitetty pohjattomaan armon mereen. Armo ei koskaan lakkaa.

Seuraavassa tekstissä on kaikki tarvittava. Pidä ystävä tästä sanasta kiinni kuin kaikkein kalleimmastasi minkä omistat. Olen lainannut tämän pienen osion luennostani: Armo.

”Armo on ihmeellisin asia maailmassa, sillä se on kaikki. Se on parasta minkä ihminen voi löytää elämänsä aikana. Sen rinnalla kaikki muu on kuin silkkaa tyhjää ja pelkkää roskaa. Armo on syntiseksi tulleen sielun autuus. Onnellinen on se ihminen joka sen löytää ja elää siitä. Se antaa ilmaisen pelastuksen, levon ja autuuden. Jumalan käsittämätön armovalinta antaa tämän lahjan ilman ihmisen pienintä-

kään ansiota. Paavali kirjoittaa roomalaisille: ”*Samoin on nyt tänäkin aikana olemassa jäännös armon valinnan mukaan.*” (Room. 11:5).

Mutta langenneina ihmisinä me epäilemme armoa. Jotain siihen olisi mielestämme lisättävä. Jonkinlaisen ihmisosuuden se mielestämme kaipaa. Ilman sitä saatamme kokea, että olemme täysin hunningolla. Paavalin kirjoitus jatkuu: ”*Mutta jos valinta on armosta, niin se ei ole enää teoista, sillä silloin armo ei enää olisikaan armo.*” (Room. 11:6). Armo perustuu Jumalan ennalta valintaan. Ja kun se ei ole oma valintamme, me epäilemme. Kuulija saattaa pahentua, jopa suuttua, kun puhutaan Jumalan armovalinnasta. On vaikeaa uskoa täydelliseen armoon. Armo tarjoaa liian paljon, että sen voisi suoralta kädeltä uskoa ja hyväksyä. Ihminen epäilee syntisen luontonsa vuoksi sitä. Jos sen sijaan hyvät teot ja kunnollinen elämä pelastaisi, me ponnistelisimme kaikin voimin sen tien löytämiseksi. Ilmainen armo saa meidät epäilevälle kannalle.”

Lepää siis sinä väsynyt, usein orjuutta sisimmässäsi kantava ystäväni armossa. Lepää. Anna Herran tehdä kaikki se johon sinua on ehkä tälläkin luennolla kehoitettu. Vain levossa olet täynnä iloa, olet rohkea uskossasi. Herra ei koskaan jätä, eikä hylkää sinua. Ei koskaan. Hän on se valalla sen vannonut. Kukaan ei voi riistää sinua Jeesukselta. Lepää ja iloitse autuudestasi! ” *... iloitkaa siitä, että teidän nimenne ovat kirjoitettuina taivaissa.*” ” (Luuk. 10:20).

”*Mutta hänelle, joka voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme, sen voiman mukaan, joka meissä vaikuttaa, hänelle kunnia seurakunnassa ja Kristuksessa Jeesuksessa kautta kaikkien sukupolvien, aina ja iankaikkisesti! Amen.*” (Ef. 3:20,21).

Jumalan suunnaton armo, rakkaus ja siunaus olkoot aina tukenasi tielläsi kotiin! Aamen.